

Arrest

nr. 326 632 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 29 oktober 2023, dient op 30 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 26 februari 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker een eerste keer gehoord wordt op 25 september 2024 en een tweede keer op 4 november 2024.

1.3. Op 16 december 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 17 december 2024 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Badiade clan, hoofdclan Gugundhabevd Hawiye clan. Op basis van het leeftijdsonderzoek dat u onderging in België, bent u geboren in 2006, in het dorp Idiley van het district Bulo Burto in de provincie Hiraan.

U ging vanaf uw vier à vijf jaar naar de Koranschool in uw dorp. Uw vader was een landbouwer en op donderdagen en vrijdagen hielp u hem.

Toen u klaar was met de Koran te studeren in uw Koranschool, werd er in januari 2023 een afstudeerceremonie gehouden waar leden van Al Shabaab bij aanwezig waren. U werd samen met negen andere jongens verteld dat u Al Shabaab zou vervoegen en dat jullie zouden beginnen aan de training.

Een maand na de ceremonie belden ze naar uw huis en zeiden dat u zou vertrekken op de training van Al Shabaab. Uw moeder zei dat u ziek was vanwege buikpijn. De andere jongens zijn wel vertrokken naar de training.

Ongeveer een maand na de telefonische oproeping ging u vrijwillig naar de Koranschool en bood u zichzelf aan om op de training te vertrekken. De leraar zei dat u naar huis kon gaan om te eten en dat u daarna zou vertrekken. Toen u naar huis wandelde, werd u tegen gehouden door een auto die vroegen of u [A.] was. Wanneer u bevestigend antwoordde, zeiden ze dat u moest knielen en uw handen in de lucht moest houden. Ze hebben u geblinddoekt in de auto geplaatst. Onderweg hebben ze nog andere jongens opgepikt en brachten ze jullie naar het basiskamp van Al Shabaab.

In het kamp aangekomen kregen jullie een uitleg over Al Shabaab. U zei meteen dat u geen lid wilde worden en liever terug naar huis ging. Daarop werd u beschuldigd van spionage. U werd in een aparte kamer geplaatst, waar u werd geslagen en mishandeld. Na een tijd kon u het niet meer aan en bent u toch akkoord gegaan met het vervoegen van Al Shabaab. Daarna moest u deelnemen aan de training. Op een dag moesten jullie heel ver lopen. U werd kortademig. Daarop sprongen er drie mannen op u en schopten u. U was bewusteloos. U werd daarna wakker in een kamer en iemand vroeg u nogmaals of u een spion was, omdat u eerder ook al weigerde deel te nemen. U legde uit dat u kortademig werd. Hierop zei men dat u een laatste kans kreeg en u de trainingen niet kon stoppen.

U verbleef in totaal drie maanden in een kamp van Al Shabaab. Dan kondigden ze aan dat alle gerekruteerde jongens terug naar hun dorpen werden gebracht. Ze zeiden dat jullie opnieuw zullen worden opgeroepen om de volledige trainingen bij te wonen.

Toen u in het dorp bij uw moeder aankwam, zag ze uw verwondingen en littekens. Wanneer u zei dat u zou moeten terugkeren naar Al Shabaab, besloot ze om u naar Mogadishu te sturen. Diezelfde dag, op 15 juli 2023, vertrok u uit Idiley en ging naar Mogadishu, waar u twee à drie maanden verbleef bij uw maternale nonkel, genaamd [H.A.D.].

Op 30 september 2023 vertrok u uit Mogadishu. Met het vliegtuig reisde u naar Turkije, waar u tien dagen verbleef. U ging te voet en met de boot naar Griekenland, waar u achttien à negentien dagen verbleef. Met het vliegtuig kwam u aan in België op 29 oktober 2023, alwaar u op 30 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

U vreest gedood te worden door Al Shabaab omdat u bent weggevlucht na hun rekrutering.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek. Uw advocaat heeft na het ontvangen van de notities van het eerste onderhoud enkele opmerkingen doorgemaild.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u als minderjarige een prioritaire behandeling vereiste met een aanwezigheid van een voogd en het interview bij DVZ werd uitgevoerd door een gespecialiseerde dossierbehandelaar waarbij rekening werd gehouden met uw leeftijd, maturiteit en onderwijsniveau (DVZ, Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden, d.d. 22/02/2024).

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen

rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u ten tijde van uw twee persoonlijke onderhouds op de zetel van het CGVS reeds meerderjarig was.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door Al Shabaab omdat u bent gevlucht van hen nadat ze u gerekruteerd hebben (NPO 2, p. 6-7 en 15). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen en handelingswijze niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt dat u in Griekenland voet zette op het grondgebied van de Europese Unie (DVZ, Verklaring, p. 12, d.d. 22/02/2024; NPO 1, p. 8). Dat u hier geen verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende, onderstreept de afwezigheid van een vrees in vluchtelingrechtelijke zin in uw hoofde. Gevraagd waarom u in Griekenland geen internationale bescherming hebt aangevraagd, stelt u dat u van uw oom goed moest luisteren naar de smokkelaar en hij u naar België heeft gebracht (NPO 1, p. 8-9). Deze verklaring ondermijnt reeds de ernst van uw verzoek.

Daarnaast stelt u dat u gerekruteerd werd op de Koran school in uw dorp Idiley door Al Shabaab (NPO 2, p. 6-7). Het is echter niet geloofwaardig waarom u in de eerste plaats naar de Koranschool bleef gaan ondanks dat het algemeen geweten was in het dorp dat er een rekrutering zou volgen vanaf uw vijftien jaar, aangezien dit volgens uw verklaringen de praktijk was die Al Shabaab volgde in uw dorp (NPO 1, p. 17; NPO 2, p. 8-9). U stelt dat iedereen wist dat de rekrutering zou gebeuren bij jongens die ongeveer vijftien jaar oud zijn en een afstudeerceremonie hadden gehad op de Koranschool (NPO 1, p. 17; NPO 2, p. 8-9). U verklaart dat deze praktijk al zo gebeurde sinds u zich kan herinneren en dat er verschillende keren jongeren werden meegenomen uit het dorp waarvan u weet heeft (NPO 1, p. 17; NPO 2, p. 9). Deze verklaringen maken het niet geloofwaardig dat uw ouders u überhaupt naar de Koranschool lieten gaan en dat u en/of uw gezin niet uit het dorp vertrokken, wanneer het algemeen geweten was dat u uiteindelijk gerekruteerd zou worden. Ook wanneer u thuis tegen uw moeder vertelde dat uw leerkracht zei dat Al Shabaab goede mensen zijn die vechten voor de religie, zei uw moeder dat het niet correct was en dat u de leerkracht niet moest geloven (NPO 1, p. 15). Ook dit plaatst vraagtekens bij het feit dat u überhaupt naar de school moest gaan en u en/of uw gezin niet eerder wegvluchtten uit het dorp. Gevraagd waarom uw moeder dan besloot dat u naar school moest maar tegelijkertijd zei dat u niet moest geloven wat ze u daar leerden, antwoordt u dat u het niet weet en deze beslissing bij uw moeder lag (NPO 1, p. 18). U voegt toe dat u zelf geen beslissing kon nemen om naar Mogadishu te gaan (NPO 1, p. 18). Dit is geen uitklaring voor het vastgestelde. Nogmaals gevraagd waarom uw moeder u naar de Koranschool liet gaan terwijl ze deze mening had over Al Shabaab en de leerkracht van de school, antwoordt u dat er maar één school was in Idiley en u verplicht werd door uw vader naar die school te gaan (NPO 2, p. 9). Verder vertelt u dat uw ouders het niet goed vonden dat Al Shabaab rekruteerde uit de Koranschool, maar dat ze u wel naar de school stuurden (NPO 2, p. 9). Daarop werd u gevraagd waarom u naar de school moest gaan, terwijl het algemeen geweten was dat er een grote kans bestond dat u gerekruteerd zou worden door Al Shabaab. U antwoordt dat u verplicht werd door uw ouders en u als kind moest luisteren naar hen, maar dat uw ouders u tegelijk ook zeiden dat u niet moest luisteren naar wat werd verteld door Al Shabaab (NPO 2, p. 9). Dit kan het vastgestelde wederom niet uitklaren. Nogmaals gevraagd waarom uw ouders u naar een school sturen die zo verbonden is met Al Shabaab en u niet thuis laten blijven, stelt u dat er slechts één Koranschool in het dorp is en jullie de mogelijkheid niet hadden om te verhuizen (NPO 2, p. 9). Dit kan nog steeds niet uitklaren waarom u voor uw problemen niet kon wegvluchten, maar dit na uw problemen wel héél snel mogelijk was. Bovendien is des te ongeloofwaardiger dat uw ouders u zo een lange tijd naar de Koran school lieten gaan, zelfs tot op het moment waarop ze in feite al wisten dat u gerekruteerd zou worden.

Zo is het ook onaannemelijk dat u voor uw afstudeerceremonie niet uit het dorp bent vertrokken of dat uw gezin heeft overwogen om te verhuizen. Gevraagd waarom u niet voor uw vijftiende leeftijd vertrok uit het dorp, antwoordt u naast de vraag en stelt u dat u niet uit het dorp kon worden weggestuurd omdat ze aanwezig waren in het dorp en dat u daarna door hen werd meegenomen (NPO 1, p. 18). Gewezen op het feit dat u wel kon vluchten uit het dorp na uw problemen en gevraagd waarom u dat dan niet kon doen voor uw problemen, antwoordt u naast de vraag (NPO 1, p. 18). Hierop werd u de vraag herhaald, waarop u antwoordt dat u zelf geen beslissing had om uit het dorp te vluchten en u enkel kon vluchten toen uw moeder het besloot (NPO 1, p. 18). Uw moeder zei enkel dat u de leerkracht en andere Al Shabaab leden niet moest geloven (NPO 1, p. 18). Dit kan niet uitklaren waarom u niet eerder kon vluchten.

Gevraagd of u ooit met uw ouders hebt besproken wat u zou doen als u gerekruteerd zou worden door Al Shabaab, stelt u dat jullie dit niet hebben besproken maar u wel op voorhand wist dat er een tijd zou komen dat u zou meegenomen worden uit het dorp (NPO 1, p. 18). Later nogmaals gepolst of u met uw ouders had gesproken over een plan om niet te moeten deelnemen aan de training van Al Shabaab, antwoordt u dat uw moeder nog geen plannen had gemaakt omdat uw gezin dan allemaal moest weggaan uit het dorp wat financieel niet haalbaar was (NPO 2, p. 10). Dit kan echter niet overtuigen, omdat uw moeder bij uw eigenlijke vertrek uit het dorp besloot dat enkel u moest wegvluchten en zij daar gebleven zijn, waaruit blijkt dat het dus wel een optie kon zijn dat u alleen vertrok. Indien u met bovenstaande uitklaring bovendien wilt aangeven dat het hele gezin had moeten vertrekken omdat zij dan allemaal gevaar zouden lopen, kan dit niet verenigd worden met hoe uw gezin bij uw eigenlijke vertrek dan toch achterbleef en niet geprobeerd heeft ook te vertrekken. Daarbij hebt u geen weet van eventuele problemen die uw gezin heeft ervaren, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dergelijk gevaar voor uw gezin ondergraaft (NPO 1, p. 9; NPO 2, p. 14).

Verder, toen u na uw vrijlating terug thuis kwam met uw verwondingen, was uw moeder in shock (NPO 1, p. 19; NPO 2, p. 7). U vertelde dat Al Shabaab zei dat ze jullie terug zouden oproepen (NPO 2, p. 7). Hierop besloot uw moeder meteen dat u naar uw maternale nonkel in Mogadishu moet gaan (NPO 1, p. 19; NPO 2, p. 7). U vertrok nog op dezelfde dag uit het dorp (NPO 2, p. 7 en 13). Hier dient opnieuw afgevraagd te worden waarom uw vertrek op dit moment zo snel kon geregeld worden, maar eerder toen het reeds duidelijk was dat u gerekruteerd zou worden door Al Shabaab, er geen vertrek werd geregeld. Hierop gewezen, stelt u dat uw moeder dit besloot nadat ze uw littekens zag (NPO 2, p. 13). Dit kan het vastgestelde niet uitklaren, gezien jullie hadden kunnen vermoeden dat u minstens verwond of zelfs gedood zou worden na de rekrutering van Al Shabaab. Nogmaals gevraagd waarom uw moeder dan niet voor uw training besloot om u op een motor naar Mogadishu te sturen, antwoordt u dat u het niet weet (NPO 2, p. 13). Dit kan het vastgestelde evenmin uitklaren.

In het licht van uw problemen en de door u toegelichte rekruteringspraktijken van Al Shabaab in uw dorp, legt u ook vage en inconsistente verklaringen af over uw broers.

Ten eerste, legt u inconsistente verklaringen af over de aanwezigheid van uw broers op de Koranschool. Initieel verklaart u dat uw broer [O.], die net na u is geboren en waarvan u bij de DVZ verklaarde dat hij vijftien jaar oud was (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 18, d.d. 22/02/2024; NPO 1, p. 16), ook met u naar de Koranschool ging en uw moeder jullie samen naar de school stuurde (NPO 1, p. 16). U voegt toe dat uw jongere broer [S.] niet altijd mee ging (NPO 1, p. 16). Tijdens het tweede onderhoud stelt u echter tweemaal dat uw twee broers niet naar de Koranschool gingen (NPO 2, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat [O.] wel met u naar school ging, houdt u vast aan uw verklaring dat ze beiden niet gingen omdat ze jonger waren (NPO 2, p. 8). Nogmaals gewezen op uw inconsistente verklaring, stelt u dat de tolk het mogelijks verkeerd heeft vertaald (NPO 2, p. 8). Dit is niet serieus te noemen gezien er meer dan één vraag werd gesteld over dit onderwerp tijdens het eerste onderhoud en u tweemaal verklaarde dat [O.] en u naar de school gingen en [S.] niet altijd ging (NPO 1, p. 16). Hierop gewezen stelt u dat u het mogelijks verkeerd heeft gezegd, en zegt u dat [O.] niet naar school ging (NPO 2, p. 8). Tijdens het eerste onderhoud zei u dat [S.] soms naar de Koranschool ging, maar niet altijd (NPO 1, p. 16). Slechts na deze meerdere confrontaties, past u uw verklaring aan en herhaalt u uw verklaring van het eerste onderhoud, wat inconsistent is met uw initiële verklaring tijdens het tweede onderhoud, namelijk dat uw beide broers niet naar school gingen (NPO 2, p. 8). Uw verklaring over de aanwezigheid van [O.] op de school blijven hiermee volstrekt tegenstrijdig. Deze inconsistente verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaring op de helling. Uw advocaat stuurde opmerkingen door over de notities van het eerste onderhoud, zijnde dat [O.] niet naar de Koranschool ging, maar dat uw andere broer [S.] soms meeging met u wanneer uw moeder het druk had met het huishouden (zie administratief dossier, groene map, 1). Deze opmerking maakt u daags na het tweede onderhoud, wat doet vermoeden dat u slechts herhaalt wat u tijdens het tweede onderhoud als laatste hebt verklaard en volstaat niet om aan te tonen dat u dit ook zo gezegd zou hebben tijdens het eerste onderhoud. Bovendien werden uw verklaringen tijdens het eerste onderhoud letterlijk neergeschreven en

legde u hierover heel duidelijke verklaringen af, dus deze loutere post factum aanpassing hierover na een confrontatie volstaat niet. Daarnaast is het opmerkelijk dat u initieel zei dat [O.], die volgens u de leeftijd had van vijftien jaar, meeging naar de Koranschool, maar dan nergens verklaart dat [O.] ook gerekruteerd werd, hoewel dit volgens uw verklaringen de leeftijd was waarop leerlingen worden gerekruteerd (NPO 1, p. 17).

Daarbij dient ook opgemerkt worden dat u niet aannemelijk kan maken waarom u überhaupt naar de Koranschool moest gaan en uw broers niet. Hierop gewezen, stelt u dat u het niet weet, maar dat het te maken heeft met financiële redenen (NPO 2, p. 9). Daarop wordt u gevraagd of het dan niet financieel voordeliger was om u niet naar de school te sturen, zeker gezien uw ouders zeiden dat u niet moest luisteren naar wat de leerkracht zei over Al Shabaab (zie boven; NPO 2, p. 9). U antwoordt dat uw ouders wensten dat één van hun kinderen de Koran beleert en deze het dan kan doorgeven en aanleren aan de anderen (NPO 2, p. 9). Het belang van de Koran beleren is op zich niet afdoende indien uw ouders zich bewust waren van het risico dat u liep om gerekruteerd te worden door Al Shabaab, zoals uw verklaringen luiden (zie boven).

Voorts, vertelde u ook over de praktijk van Al Shabaab dat er een ceremonie werd gehouden voor de vijftienjarigen die afstudeerden en dat ze dan een tijdstip kregen waarop ze moesten terugkomen met als doel te vertrekken met Al Shabaab en niet meer terug te keren naar het dorp omdat ze meestal werden ingezet in een gevecht (NPO 1, p. 17-18). U vertelt tijdens het eerste onderhoud dat er normaliter een korte periode van ongeveer tien dagen zat tussen de ceremonie en de terugkeerafspraak (NPO 1, p. 17). Daarom is het ook reeds niet geloofwaardig dat u en de negen andere jongens van de Koranschool een maand tussen de ceremonie en terugkeerafspraak kregen (NPO 2, p. 6 en 10), aangezien dit afwijkt van de rekruteringspraktijk die Al Shabaab reeds toepast sinds u zich kan herinneren. Bovendien zei Al Shabaab dat jullie met hen moesten meevechten omdat AMISOM en de Amerikanen het land aan het aanvallen waren (NPO 2, p. 6), wat het nog onaannemelijker maakt dat jullie een langere termijn dan de normale gang van zaken kregen. Gewezen op uw eerdere verklaring betreffende de kortere termijn van tien dagen, stelt u dat u tijdens het eerste onderhoud ook 'een maand' heeft verklaard (NPO 2, p. 11). Ook in de opmerkingen die uw advocaat heeft doorgestuurd, past u uw verklaring van het eerste onderhoud aan naar een termijn van een maand (zie administratief dossier, groene map, 1). Deze opmerking maakt u daags na het tweede onderhoud, wat doet vermoeden dat u slechts herhaalt wat u tijdens het tweede onderhoud als laatste hebt verklaard en volstaat niet om aan te tonen dat u dit ook zo gezegd zou hebben tijdens het eerste onderhoud. Bovendien werden uw verklaringen tijdens het eerste onderhoud letterlijk neergeschreven en legde u hierover heel duidelijke verklaringen af, dus deze loutere post factum aanpassing hierover na een confrontatie tijdens het tweede onderhoud volstaat niet. Deze opmerking neemt tevens niet weg dat er een groot verschil tussen tien dag en een maand en dit verschil zet de geloofwaardigheid van uw verklaring hieromtrent dan ook op de helling.

Over uw oproeping, vertelt u dat Al Shabaab u thuis opbelden en zeiden dat u en de anderen op die dag zouden worden meegenomen voor de training (NPO 2, p. 6 en 11). Uw moeder zei echter dat u buikpijn had, waarop enkel de negen andere jongens uit Idiley vertrokken naar de training van Al Shabaab (NPO 2, p. 6-7 en 11). Toen u zich beter voelde ongeveer een maand na de telefoon, bent u zelf naar de Koranschool gegaan (NPO 2, p. 7 en 11). Het is niet aannemelijk dat u zelf vrijwillig naar de Koranschool ging wetende dat u een rekrutering te wachten stond. Daarbij is het ook niet te begrijpen waarom u niet wegluchtte in de periode tussen uw oproeping en uw eigen aanmelding bij de school. Hierop gewezen, stel u dat u hebt geluisterd naar uw moeder die zei dat u naar de Koranschool moest gaan (NPO 2, p. 11). Dit is geen uitklaring voor het vastgestelde zoals eerder reeds aangehaald. Daarnaast is het ongeloofwaardig dat Al Shabaab u in die periode van een maand niet zijn komen zoeken of niemand van uw familie hebben aangesproken over u en uw ziekte (NPO 2, p. 11). Indien Al Shabaab zo graag wilde dat u zich aansloot bij hen, zou men verwachten dat ze informatie vergaaren over uw toestand en wanneer u dan zou kunnen beginnen aan de training.

Wanneer u naar de Koranschool ging, zei de leerkracht dat u de andere jongens moest achterna gaan, maar dat u eerst nog thuis mocht gaan eten (NPO 2, p. 7). Dan vertelt u dat u onderweg naar huis werd meegenomen door een auto die uw naam vroegen (NPO 2, p. 7 en 11-12). Het is ongeloofwaardig dat deze auto net op het moment dat u de - uit uw verklaringen - korte tocht maakt van de school naar uw huis u onderschept, terwijl u van de leerkracht nog naar huis mocht gaan om te eten (NPO 1, p. 15). Bovendien is het ongeloofwaardig dat u op dergelijke wijze werd ontvoerd terwijl u zich juist vrijwillig ging aanbieden om de training te starten. Hierop gewezen, antwoordt u dat u niet weet wat Al Shabaab denken (NPO 2, p. 12). Dit kan dan ook het vastgestelde niet uitklaren. Deze auto pikte onderweg nog andere jongens op en bracht jullie naar het basiskamp van Al Shabaab (NPO 2, p. 7). Daar aangekomen kregen jullie een uitleg over de werking van Al Shabaab, waarop u meteen zei dat u geen lid wou worden en u liever naar huis ging (NPO 1, p. 18; NPO 2, p. 7). Deze verklaring maakt uw eigen vrijwillige aanmelding bij de school na uw ziekte én uw nalaten weg te vluchten uit het dorp, des te ongeloofwaardiger.

Betreffende uw uiteindelijke vrijlating uit het kamp van Al Shabaab, vertelt u dat Al Shabaab aankondigde dat alle gerekruteerde jongens in het basiskamp zouden terugkeren naar hun dorp en dus dat u en de negen andere jongens uit Idiley terug naar jullie dorp gebracht zouden worden (NPO 2, p. 7 en 12). Ten eerste, legt u inconsistente verklaringen af over hoe Al Shabaab dit aankondigde en welke reden ze jullie gaven. Tijdens het eerste onderhoud wordt u gevraagd of Al Shabaab jullie ooit een expliciete reden gaf omtrent jullie vrijlating naar het dorp. U antwoordt dat ze jullie nooit een expliciete reden gaven en jullie enkel zeiden dat ze jullie zouden terugbrengen naar het dorp en dan enkele weken later jullie opnieuw zouden komen ophalen (NPO 1, p. 19). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u initieel dat Al Shabaab zeiden dat jullie jullie fysieke training hadden afgemaakt en jullie later zouden worden opgeroepen om de volledige training bij te wonen (NPO 2, p. 7). Later stelt u echter dat Al Shabaab niet zei dat de training gedaan was, maar dat jullie een andere training zouden krijgen (NPO 2, p. 13). Deze verklaringen zijn niet eensluidend, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent ondermijnt.

Ten tweede, is deze vrijlating geheel in tegenstelling tot de praktijk van de eerdere gerekruteerde jongens uit uw dorp waarover u verklaarde dat ze nooit terugkeerden naar het dorp, terwijl u wel terugkeerde na drie maanden bij Al Shabaab (NPO 1, p. 18). Gevraagd waarom Al Shabaab voor jullie een uitzondering maakte, stelt u dat jullie groep te horen kreeg dat jullie zouden teruggebracht worden naar het dorp (NPO 1, p. 18). Dit kan deze uitzondering alles behalve uitklaren. Te meer gezien Al Shabaab u reeds tweemaal beschuldigen van een spion te zijn vanwege uw onwil deel te nemen aan de training (NPO 2, p. 7-8). Bij het tweede dergelijke incident zeiden ze bovendien dat u zou gedood worden indien er een derde opstandig incident zou voorvallen (NPO 2, p. 7). Deze vaststellingen plaatsen nog meer vraagtekens bij uw vrijlating.

Ten derde, legt u inconsistente verklaringen af over de achterliggende reden van Al Shabaab betreffende jullie vrijlating. Tijdens het eerste onderhoud stelt u dat het jullie was opgefallen in het kamp dat Al Shabaab een vrees hadden dat jullie gebombardeerd zouden kunnen worden (NPO 1, p. 18). Tijdens het tweede onderhoud stelt u initieel dat er een roddel in uw dorp was dat Al Shabaab angst had van luchtaanvallen en ze jullie daarom hadden vrijgelaten (NPO 2, p. 7). Later herhaalt u dat u in het dorp roddels hoorde dat Al Shabaab beangstigd was van luchtaanvallen en dat iedereen zou omkomen (NPO 2, p. 13). Gewezen op uw verschil in verklaring betreffende de bron van deze roddel, verandert u uw verklaring en stelt u dat u het niet van het dorp hoorde, maar in het basiskamp zelf (NPO 2, p. 13). U stelt dat men u verkeerd heeft begrepen (NPO 2, p. 13). U hebt nochtans tweemaal verklaard dat u de roddel hoorde in het dorp (zie boven). Dit is dan ook geen uitklaring voor uw inconsistentie.

Ten vierde, gepolst waarom Al Shabaab de gerekruteerde jongens niet mee nam naar een andere basis of plaats van Al Shabaab in plaats van jullie naar huis te laten gaan, stelt u dat u het niet weet (NPO 1, p. 18; NPO 2, p. 13). U voegt toe dat Al Shabaab jullie mogelijks geloofde, omdat u toch op hun verzoek inging om bij hen te horen en dat alle jongens al maanden training volgden (NPO 1, p. 18; NPO 2, p. 13). Dit is echter niet geloofwaardig aangezien ze u tweemaal hebben beschuldigd van een spion te zijn (NPO 2, p. 7-8). U vermeldt namelijk zelf dat u initieel eerst weigerde zich aan te sluiten bij hen en daarna na slagen en mishandeling toch inging op hun verzoek (NPO 1, p. 18). Hierop gewezen, stelt u dat u reeds maanden training volgde bij hen en dat u vermoedt dat ze vertrouwen hadden gekregen in u (NPO 2, p. 13). Dit kan echter niet uitklaren waarom ze iemand die eerst weigerde zich aan te sluiten, zonder meer vrijlaten.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrijlating van bij het basiskamp van Al Shabaab.

Ook over de gebeurtenissen na uw vertrek uit het dorp en uw netwerk in Somalië, legt u onduidelijke en inconsistente verklaringen af. Initieel vertelt u tijdens het tweede onderhoud dat u niet weet of Al Shabaab iets hebben gedaan tegen uw familie na uw vertrek (NPO 2, p. 10). Later stelt u echter dat uw nonkel verschillende malen met uw familie belde en hij u een keer ook aan de telefoon liet, toen u een onbekende stem uw naam hoorde roepen (NPO 2, p. 14). Bovendien vertelde uw nonkel hierna verschillende keren dat het goed ging met uw familie (NPO 1, p. 9; NPO 2, p. 14). Deze verklaringen zijn niet eensluidend wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast.

Over uw kort telefoongesprek met uw moeder legt u ook inconsistente verklaringen af. Over het tijdstip van dit telefoongesprek, stelt u tijdens het eerste onderhoud dat het vlak voor uw vertrek uit Mogadishu gebeurde (NPO 1, p. 9). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u echter dat het een maand na uw aankomst in Mogadishu gebeurde (NPO 2, p. 14). Gezien u daarna nog een of twee maanden in Mogadishu verbleef, kan dit niet beschouwd worden als 'vlak voor uw vertrek uit Mogadishu'. Dit ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Verder, zei u tijdens het eerste onderhoud dat u niets meer van uw moeder had gehoord na het telefoongesprek dat u had met haar (NPO 1, p. 9). Tijdens het tweede onderhoud vertelde u echter dat uw nonkel nog telefoongesprekken had met uw moeder na deze

gebeurtenis en dat hij zei dat het goed ging met uw gezin (NPO 2, p. 14). Dit maakt dat u wel nog dingen hebt gehoord over uw moeder en gezin wat niet eensluidend is met uw verklaring tijdens het eerste onderhoud. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Ten slotte, dient ook opgemerkt te worden dat u niet veel actie heeft ondernomen om vanuit België uw familie in Somalië proberen te bereiken, namelijk enkel via het Rode Kruis (NPO 2, p. 5-6). U hebt nog geen pogingen ondernomen om familie te vinden via sociale media of hulp gevraagd hierbij aan kennissen in België (NPO 2, p. 6). Dit gebrek aan initiatief maakt uw verklaringen over uw familie en netwerk in Somalië twijfelachtig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotief.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

In verband met de e-mail die het CGVS op 5 november 2024 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroeverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Hiraan te worden beoordeeld.

Hiraan wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Hiraan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Hiraan is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio Hiraan vormt samen met de regio Middle Shabelle de deelstaat Hirshabelle. Hiraan is één van de bolwerken van al-Shabaab. Al-Shabaab controleerde grote delen van de landelijke gebieden en belangrijke aanvoerroutes. Echter, sinds het begin van het militair offensief van de regeringstroepen en hun bondgenoten in de zomer van 2022 is de controle van al-Shabaab in beweging. Er vonden confrontaties plaats tussen al-Shabaabstrijders, het nationale leger en ATMIS. Het Somalische leger voerde ook operaties uit tegen al-Shabaab samen met lokale clanmilities (de Macawiisley). De regering zou eind september 2022 in een tijdspanne van drie weken de controle over 40 nederzettingen in de regio Hiraan herwonnen hebben, hoewel in oktober 2022 gemeld werd dat geen van hen grote steden waren en dat al-Shabaab sindsdien de controle over sommige van deze gebieden had herwonnen. Hiraan wordt tevens gekenmerkt door clanconflicten.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Hiraan geschat op 420.060 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 207 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (104). Het betreffen voornamelijk aanvallen van al-Shabaab op de aanwezige nationale en internationale strijdkrachten, de regionale politie en clanmilities,

militaire operaties van het Somalische leger, soms met de hulp van de Hawadle-clanmilities, tegen al-Shabaab en aanvallen van de Hawadleclan tegen al-Shabaab. ACLED tekent ook enkele gevallen op van gevechten tussen troepen van het nationale leger en interclangeweld. De 406 dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk soldaten, politieagenten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert ook burgerdoden door dit geweld. In de categorie explosions/remote violence telt ACLED 57 incidenten, waarbij al-Shabaab vooral aanvallen pleegt tegen nationale en internationale strijdkrachten, Hawadle-clanmilities en burgers. Al-Shabaab gebruikt hiervoor IED's, handgranaten, mortieraanvallen, autobommen en voert vijf zelfmoordaanslagen uit. De overige incidenten zijn vooral operaties tegen al-Shabaab uitgevoerd door het nationale leger, luchtaanvallen door het US AFRICOM en het Turkse leger in Somalië (TURKSOM). Er worden 95 burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld, vooral door de zelfmoordaanslagen van al-Shabaab. Bij incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) noteert ACLED 46 incidenten. Al-Shabaab is in 15 van de 46 incidenten de actor. De groepering ontvoert onder andere boeren en herders van de Hawadleclan als wraakactie en doodt burgers waaronder een koranleraar en zakenman. Daarnaast noteert ACLED 25 incidenten van clangeweld door verschillende clanmilities tegen burgers behorende tot andere clans. Bijna alle intern ontheemden die vluchtten omwille van overstromingen en in mindere mate omwille van droogte en conflict/onveiligheid, hervestigen zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Hiraan sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Hiraan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Hiraan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Hiraan, Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verder, verwees uw advocaat naar de humanitaire situatie in Somalië, met name de droogte en hongersnood (NPO 2, p. 15). Omtrent de socio-economische situatie dient benadrukt te worden dat het louter het verwijzen naar de algemene socio-economische situatie niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging concreet aan te tonen. Bovendien valt een verwijzing naar een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dewelke enkel betrekking heeft op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan u in uw land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat u omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Somalië het risico loopt om niet in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch u niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dus niet om u subsidiaire bescherming te verlenen. In casu blijkt bovendien niet dat u in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat u behoort tot een groep van geviseerde personen. U toont immers niet in concreto aan dat u bij terugkeer naar Somalië op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in uw elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met zijn persoonlijk profiel en zijn specifieke omstandigheden. Hij stelt dat hij op het moment van zijn rekrutering slechts een kind was dat de beslissingen van zijn ouders moest ondergaan. Hij vervolgt dat het voor hem niet mogelijk was om zelfstandig te beslissen zijn dorp te verlaten en naar de hoofdstad te verhuizen. Hij wijst op het belang van religie in Somalië en betoogt dat er altijd wel één kind naar de Koranschool gestuurd wordt opdat het de lessen kan aanleren aan zijn andere broers of zussen. Volgens hem was het niet eenvoudig om zomaar uit het dorp te verhuizen, nu zijn familie niet over de financiële middelen beschikte om dergelijke stap te zetten en hun landbouwgronden zich in het dorp zelf bevonden. Hij verwijt de commissaris-generaal een zeer simplistisch beeld te schetsen en geen rekening te houden met de Somalische waarden en normen, noch met het groot belang van religie in deze context. Hij stipt aan dat zijn vertrek uit het dorp geregeld werd omdat het ging om een situatie van leven of dood.

Vervolgens legt hij uit dat zijn broer O. niet naar de Koranschool ging, in tegenstelling tot S., die af en toe wel meeding. Hij stelt dat hij verklaarde dat zijn broers niet naar school gingen omdat zij geen regelmatige studenten waren zoals hijzelf. Hij wijst wederom op het belang van het leren van de Koran en voert aan dat dit zijn familie ertoe bracht minstens één kind Koranstudies te laten volgen, zodat deze het ook kon aanleren aan zijn broers en zussen. Hij meent dat het dan ook niet verwonderlijk is dat zijn ouders ervoor kozen om hem zijn studies te laten afronden, ondanks de aanwezige gevaren. Hij meent dat hij hier niet verantwoordelijk kan worden gehouden, gezien hij geen beslissingsmacht had over deze keuzes.

Hij herhaalt dat hij slechts handelde volgens de hem gegeven instructies en dat hij op bevel van zijn moeder terugkeerde naar de Koranschool. Hij merkt op dat hij als kind geen besef had om anders te handelen dan het opvolgen van de bevelen van zijn ouders. Hij meent geen verantwoordelijkheid te dragen voor het handelen, de gedragingen en de beslissingen van Al-Shabaab. Hij is niet op de hoogte van het denkproces dat de organisatie hanteert bij het stellen van haar eisen en het nemen van haar beslissingen. Volgens hem kan hij enkel navertellen wat hij zelf heeft meegemaakt en waargenomen.

Met betrekking tot zijn vrijlating herhaalt hij dat hij niet in staat is om inzicht te krijgen in de gedachtegang van Al-Shabaab. Hij meent dat hij slechts kan speculeren over de redenen van zijn vrijlating en voegt toe dat van een terreurgroepering als Al-Shabaab onmogelijk verwacht kan worden dat zij op een logische en beredeneerde manier opereren. Volgens hem kan niet geconcludeerd worden dat een afwijking van hun gebruikelijke werkwijze automatisch onmogelijk en daardoor ongeloofwaardig is. Hij is van oordeel dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en geen rekening gehouden heeft met zijn persoonlijke omstandigheden.

Tot slot meent hij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en stipt hij aan dat over het algemeen blijkt dat de veiligheidssituatie in Somalië complex, problematisch en ernstig is.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 27 maart 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*, september 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Somalia*, augustus 2023;
- EUAA, *Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation*, februari 2023;
- EUAA, *Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update*, 17 mei 2023;
- COI Focus, *Somalië: Veiligheidssituatie* van 25 maart 2025 (update).

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.*

Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Somalië gedood te worden door Al-Shabaab omdat hij is weggelopen nadat zij hem gedwongen gerekruteerd hadden.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers verklaringen en handelwijze kunnen niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigen niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, gezien hij geen beschermingsverzoek heeft ingediend in Griekenland;
- ii) Het is niet geloofwaardig dat verzoeker naar de Koranschool bleef gaan en/of dat zijn gezin niet uit het dorp vertrok, daar het algemeen geweten was in het dorp dat er een rekrutering zou volgen vanaf zijn vijftien jaar;

iii) Verzoeker kan niet overtuigen waar hij stelt dat (a) hij nooit met zijn ouders besproken heeft wat hij zou doen als hij gerekruteerd zou worden door Al-Shabaab en (b) dat er na zijn vrijlating onmiddellijk een vertrek geregeld kon worden, terwijl dit niet gebeurde toen het reeds duidelijk was dat hij gerekruteerd zou worden door Al-Shabaab;

iv) Verzoeker legt inconsistente verklaringen af over de aanwezigheid van zijn broers op de Koranschool;

v) De door verzoeker aangehaald oproepingstermijn van één maand komt niet overeen met de gebruikelijke rekruteringspraktijk van Al-Shabaab;

vi) Het is niet aannemelijk dat verzoeker zelf vrijwillig naar de Koranschool ging wetende dat er hem een rekrutering te wachten stond;

vii) Het is ongeloofwaardig dat verzoeker ontvoerd werd toen hij op weg was van de Koranschool naar huis om te eten, gezien hij zich juist vrijwillig ging aanbieden om de training te starten;

viii) De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de vrijlating van bij het basiskamp van Al-Shabaab wordt ondermijnd doordat (a) hij inconsistente verklaringen aflegt over hoe Al-Shabaab aankondigden dat zij vanuit het basiskamp zouden terugkeren naar hun dorp en welke reden zij hen gaven; (b) de vrijlating geheel in tegenstelling is tot de praktijk van de eerder gerekruteerde jongens uit het dorp, waarover hij verklaarde dat zij nooit teruggekeerd waren; (c) hij inconsistente verklaringen aflegt over de achterliggende reden van Al-Shabaab; (d) het niet geloofwaardig is dat Al-Shabaab de gerekruteerde jongens niet meenamen naar een andere basis of plaats in plaats van hen naar huis te laten gaan;

ix) Verzoeker legt onduidelijke en inconsistente verklaringen af over de gebeurtenissen na zijn vertrek uit het dorp en zijn netwerk in Somalië, nu hij (a) niet eenduidig is over wat Al-Shabaab nog verder ondernomen hebben tegen zijn familie; (b) inconsistente verklaringen aflegt over het telefoongesprek met zijn moeder; (c) niet veel actie ondernomen heeft om vanuit België zijn familie in Somalië te proberen bereiken;

x) De e-mail van verzoekers raadsman met daarin opmerkingen bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud werd in aanmerking genomen en werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.3.3.1. De uitermate passieve houding van zowel verzoeker als van zijn ouders ten aanzien van een mogelijke rekrutering door Al-Shabaab ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Hoewel het algemeen geweten was dat Al-Shabaab rekruteerden in de Koranshulen, dat zij jongeren meenamen wanneer zij ongeveer vijftien jaar oud waren en hun afstudeerceremonie achter de rug hadden en hoewel hij wist dat er een tijd zou komen dat hij ook zou worden meegenomen, bleef verzoeker onafgebroken naar de Koranschool in Idiley gaan en dit tot aan zijn afstudeerceremonie, om daar uiteindelijk ook gerekruteerd te worden (NPO I, p. 15, 17-18; NPO II, p. 8-9). Hoewel dit voor hem en zo lang hij zich kon herinneren de gangbare praktijk was en hij verschillende jongeren uit het dorp kende die op deze manier gerekruteerd werden (NPO I, p. 17-18, NPO II, p. 9), namen hij of zijn ouders geen voorzorgsmaatregelen om een rekrutering door Al-Shabaab te voorkomen of om het dorp te ontvluchten. Sterker nog, hij heeft zelfs nooit met zijn ouders besproken wat hij zou doen als hij gerekruteerd zou worden door Al-Shabaab (NPO I, p. 18). Dit gebrek aan enige voorbereiding op datgene wat volgens hem zeker te gebeuren stond, valt niet te rijmen met de ernst van het risico dat hij beschrijft als een rekrutering en inzet in gewapende gevechten, waarbij jongeren vaak niet levend terugkeerden (NPO II, p. 9).

Verzoeker kan zich bezwaarlijk verschuilen achter het betoog dat hij als kind afhankelijk was van de beslissingen van zijn ouders en geen zeggenschap had over zijn schoolgang en/of een mogelijke vlucht uit het dorp. Dit doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zijn ouders geen voorzorgsmaatregelen zouden nemen of op zijn minst het met hun zoon zouden hebben over een mogelijke rekrutering door Al-Shabaab. Verzoeker was op het moment van de gebeurtenissen bovendien ongeveer zestien jaar (AD CGVS, deel DVZ, beslissing Dienst Voogdij 13.11.23; NPO II, p. 8), waardoor hij in ieder geval reeds tot de jaren des onderscheid gekomen was en dus redelijkerwijze geacht kon worden het gevaar van een mogelijke rekrutering door Al-Shabaab te begrijpen. Hij was er zich immers op dat moment al van bewust wat hem te wachten stond (zie *supra*). Door het uitermate passieve gedrag van zowel zichzelf als zijn ouders, werd verzoeker bewust blootgesteld aan een risico waarvan ze de ernst kenden. Zelfs rekening houdend met het belang van religie in de Somalische context, zoals verzoeker herhaaldelijk aanstipt in zijn verzoekschrift, verantwoordt dit geenszins het risico waaraan verzoeker werd blootgesteld. Dit geldt des te meer, nu zijn ouders de ideologieën van Al-Shabaab niet volgden. Zijn moeder deelde hem immers mee dat hij zijn leerkracht, die de jongeren vertelde dat Al-Shabaab goede mensen waren die vochten voor de religie, niet moest geloven (NPO I, p. 15). Zijn ouders vonden het niet goed dat Al-Shabaab uit de Koranschool van

hun zoon rekruteerden zij wisten dat de desbetreffende jongeren vaak niet levend terugkwamen (NPO II, p. 9). Dat verzoekers ouders hem enerzijds zeiden dat hij niet moest geloven wat hem op de Koranschool werd aangeleerd, maar hem anderzijds wel verplichtten om de lessen te blijven volgen, is niet geloofwaardig. De passieve houding van zijn ouders strookt bovendien niet met de vaststelling dat zijn moeder wel degelijk in staat was om snel en doeltreffend op te treden wanneer zij dit nodig achtte. Zo stuurde zij hem, nadat zij de verwondingen zag die hij had opgelopen in het trainingskamp, onmiddellijk naar zijn oom in Mogadishu (NPO I, p. 19; NPO II, p. 7, 13). Deze plotse en doortastende beslissing toont aan dat een individueel vertrek uit het dorp effectief mogelijk was, ook zonder uitgebreide voorbereiding of middelen. Waar hij aanvoert dat zijn gezin de financiële middelen niet had om te vluchten, kan hij aldus niet gevolgd worden. Het is dan ook niet aannemelijk dat een dergelijk vertrek niet eerder werd overwogen of gerealiseerd, zeker gezien de dreiging van rekrutering reeds lange tijd bekend was binnen het gezin.

4.3.3.2. Verzoeker legt inconsistente verklaringen af over de aanwezigheid van zijn broers in de Koranschool.

Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat hij samen met zijn jongere broer, O., naar de Koranschool ging en dat S. ook ging, maar niet altijd (NPO I, p. 16), terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangeeft dat geen van beide broers naar de Koranschool ging. Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, antwoordt verzoeker dat O. en S. jonger waren en omwille van financiële redenen niet naar school gingen. Hier verder op doorgevraagd, past hij wederom zijn verklaringen aan, stellende dat O. nooit naar school ging en S. soms (NPO II, p. 8). Door in het verzoekschrift te opteren voor één versie van de feiten, zijnde dat O. niet en S. slechts af en toe naar de Koranschool ging, houdt geen verklaring in waarom elders een andere versie van dezelfde feiten werd naar voor gebracht. Dat hij stelde dat zijn jongere broers niet naar de Koranschool gingen omdat zij geen regelmatige studenten waren zoals hijzelf, betreft geen dienstig verweer, nu hij uitdrukkelijk verklaart dat zijn moeder hem en O. samen naar de school stuurde, wat impliceert dat ook O. een regelmatige student was (NPO I, p. 16). Rekening houdend met voorgaande verklaringen is het niet plausibel dat zijn iets jongere broer O., die vijftien jaar was – wat volgens zijn verklaringen de leeftijd was waarop Al-Shabaab jongens doorgaans rekruteerden (NPO I, p. 17) – meeging naar de Koranschool, maar hij, in tegenstelling tot verzoeker, niet benaderd werd door Al-Shabaab voor rekrutering (AD CGVS, Verklaring DVZ 22.02.24, punt 18; NPO, p. 17). Verzoeker heeft voorts geen weet van eventuele problemen die de rest van zijn gezin heeft ervaren, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen nog verder ondergraaft (NPO I, p. 9; NPO II, p. 14).

Ook verzoekers uitleg waarom hij wél naar de Koranschool moest en zijn broers dan toch niet, overtuigt evenmin. Verzoeker beroept zich hiervoor op het financiële aspect (NPO II, p. 9), wat weinig ernstig is nu hij door zijn moeder werd aangespoord niet te geloven wat zij hem aanleerden (zie *supra*). Waarom zij verzoeker dan nog wel naar school lieten gaan, ontbeert iedere logica. Het is ook tegenstrijdig om enerzijds te wijzen op het belang van de Koranlessen binnen de Somalische context, maar anderzijds de opdracht te geven en te krijgen niet te luisteren naar wat er werd verteld. Verzoeker is niet in staat dergelijke gang van zaken te verantwoorden (NPO I, p. 18). Opnieuw staat dit in contrast met het risico waaraan verzoeker werd blootgesteld (zie *supra*).

4.3.3.3. Vervolgens zijn de gebeurtenissen nadat hij door Al-Shabaab was opgeroepen om zich bij hen aan te sluiten, niet geloofwaardig.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoeker besliste om zich vrijwillig bij de Koranschool te gaan aanmelden nadat hij hersteld was van zijn ziekte, gezien hij zeer goed wist dat dit zou leiden tot zijn rekrutering. Al-Shabaab hadden hem voordien reeds opgebeld met de boodschap dat hij en de andere jongens van de Koranschool gingen meegenomen worden voor hun training (NPO II, p. 6-7,11). Er kan evenmin worden ingezien waarom hij in deze tussenperiode niet probeerde te vluchten. Om dezelfde redenen als *supra* weergegeven, kan rekening houdend met de kennis van het risico dat hij liep, redelijkerwijze verwacht worden dat zowel zijn ouders als hijzelf maatregelen zouden treffen om aan dit risico te ontkomen.

Verder is het niet geloofwaardig dat Al-Shabaab, indien zij er werkelijk op gebrand waren om verzoeker te rekruteren en zij een dringende nood hadden aan strijders, geen moeite gedaan hebben om, in de periode dat hij ziek was, navraag te doen naar zijn toestand en wanneer hij zou kunnen beginnen aan zijn training (NPO II, p. 6, 11). Dit wijst ook op een opmerkelijk passieve houding van Al-Shabaab die in schril contrast staat met de door verzoeker geschetste context.

Vervolgens strookt zijn oproepingstermijn niet met de volgens hem gewoonlijke gang van zaken. Verzoeker verklaart dat het gebruikelijk is dat de jongens na hun afstudeerceremonie een korte termijn van ongeveer tien dagen kregen alvorens zij zich moesten komen aanmelden om zich bij Al-Shabaab aan te sluiten (NPO I, p. 17-18). Desondanks werd hem en de negen andere jongens van de Koranschool meegedeeld dat zij één maand de tijd kregen alvorens zij zich moesten komen aanmelden (NPO II, p. 6, 10). Nu Al-Shabaab volgens hem ook nood hadden aan troepen, gezien zij moesten vechten tegen AMISOM, de Amerikanen en de

Ma'awisley (NPO II, p. 6), is het niet plausibel dat hij en de andere jongens een langere termijn zouden krijgen dan gebruikelijk is. Het betoog, dat hij altijd verklaard heeft dat deze termijn één maand betrof (NPO II, p. 11) en de aanpassing van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud in die zin (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), betreffen louter blote *post-factum* beweringen, die voorgaande vaststellingen niet teniet kunnen doen en deze inconsistentie niet verklaren en bovendien ingaan tegen zijn verklaring, dat er niet veel tijd zit tussen de afstudeerceremonie en de oproeping (NPO I, p. 17).

Tot slot valt zijn ontvoering bij zijn terugkeer van de Koranschool naar huis niet te rijmen met zijn vrijwillige aanmelding voor het trainingskamp. Indien Al-Shabaab werkelijk de intentie hadden om hem te rekruteren en hij zelf naar de Koranschool gegaan was om zich over te leveren, zoals van hem verwacht werd, is het niet plausibel dat zij hem op straat zouden onderscheppen en op gewelddadige wijze zouden meenemen (NPO II, p. 7, 11-12). Deze houding staat ook in schril contrast met de vaststelling *supra*, dat zij hem tijdens zijn ziekteperiode met rust gelaten hadden.

Dat hij niet verantwoordelijk is voor de handelingen en gedragingen van Al-Shabaab en hij niet op hoogte is van het denkproces dat zij hanteren, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker kan inderdaad niet verantwoordelijk worden gehouden voor de handelingen van Al-Shabaab, maar mede gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan de commissaris-generaal worden bijgetreden dat de door verzoeker beschreven gang van zaken onwaarschijnlijk wordt geacht.

4.3.3.4. Verzoekers verklaringen over zijn vrijlating kunnen niet overtuigen.

Zijn vrijlating uit het trainingskamp van Al-Shabaab strookt niet met de volgens hem gebruikelijke werkwijze van Al-Shabaab en evenmin met de landeninformatie. Immers geeft hij aan dat gerekruteerde jongens nooit terugkeerden naar het dorp, maar meteen ingezet werden voor de gevechten (NPO I, p. 18). Het is verder ongeloofwaardig dat Al-Shabaab hem na drie maanden zouden hebben vrijgelaten, gezien zij hem er al reeds tweemaal van beschuldigd hadden een spion te zijn en zij hem hadden meegedeeld dat hij bij een derde weigering om deel te nemen aan de training vermoord zou worden (NPO II, p. 7). Op deze manier stelden zij hem bovendien in de mogelijkheid om te vluchten of onder te duiken, wat hij ook effectief gedaan heeft. Uit de landeninformatie blijkt nochtans dat Al-Shabaab 'spionage' voor de regering, voor AMISOM of Westerse landen of FMS, overheden en strijdkrachten beschouwt, als een misdaad waarop de doodstraf staat (EUAA-rapport "*Country Guidance Somalia*" van augustus 2023, p. 85-86). Bovendien legt hij tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van zijn vrijlating. Zo verklaart hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat Al-Shabaab geen reden gaven voor hun vrijlating, maar dat zij enkel zeiden dat zij hen later terug zouden komen ophalen (NPO I, p. 19), terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelt dat zij meedeelden dat zij hun fysieke training hadden afgerond en dat zij zouden worden opgeroepen om de volledige training te volgen (NPO II, p. 7, 13). Ook over de achterliggende reden van zijn vrijlating spreekt hij zichzelf tegen. Initieel verklaart hij dat het hen in het kamp was opgevallen dat Al-Shabaab vreesden dat zij gebombardeerd zouden worden (NPO I, p. 18), terwijl hij later aangeeft dat hij via geruchten in het dorp vernomen had dat zij waren vrijgelaten omdat Al-Shabaab bang waren voor luchtaanvallen (NPO II, p. 7, 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, past hij zijn verklaringen opnieuw aan en herhaalt hij dat hij dit reeds in het trainingskamp zelf vernomen had (NPO II, p. 13). Met zijn betoog, dat hij slechts kan speculeren over de reden van zijn vrijlating, slaagt hij er niet in voorgaande tegenstrijdigheden uit te klaren.

4.3.3.5. Tot slot legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen na zijn vertrek uit het dorp, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondergraaft. Zo stelt hij initieel niet te weten of Al-Shabaab nog verdere actie ondernomen hebben tegen zijn familie na zijn vertrek uit het dorp (NPO II, p. 10), terwijl hij later stelt dat zij naar zijn huis gekomen waren om naar hem te vragen, waarbij zijn broer hem verklikt had (NPO I, p. 9; NPO II, p. 14). Daarnaast verklaart hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij niets meer over zijn familie vernomen had sinds het korte telefoongesprek dat hij met zijn moeder had vlak voordat hij Mogadishu verliet (NPO I, p. 9), terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat zijn oom ook na zijn gesprek met zijn moeder nog verschillende keren gebeld had met zijn familie toen en dat hij zo vernam dat zij het goed stelden (NPO II, p. 14). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele ernstige poging om voorgaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor zij integraal worden overgenomen.

4.3.3.6. De motieven in de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan beschermingsverzoek in Griekenland en opsporingsinitiatieven naar zijn familie zijn overtuigend en niet determinerend.

4.3.4. Het geheel aan elementen aanwezig in het rechtsplegingsdossier en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en hij niet aannemelijk heeft gemaakt Somalië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet over het hele land uit, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal Somalië volatiel blijft, wat geïllustreerd wordt in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. De thans voorliggende gegevens zijn voldoende actueel en nauwkeurig, minstens toont verzoeker niet aan dat hij over relevante informatie beschikt die het beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

4.4.2. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Idiley, gelegen in het district Bulo Burton, in de provincie Hiraan zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Hiraan dient beoordeeld te worden.

De analyse van de veiligheidssituatie in Hiraan moet als een geheel en samen worden gelezen met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie bijgebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat de situatie in Hiraan niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt. Verzoekers betoog, dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds zeer precair is, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de landeninformatie blijkt dat de mate van het willekeurig geweld in Hiraan hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het rechtsplegingsdossier kunnen in zijn hoofde geen persoonlijke omstandigheden worden ontwaard, die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker is meerderjarig en heeft geen gezondheidsproblemen en er zijn geen indicaties dat verzoeker er niet meer zou beschikken over een familiaal netwerk.

4.4.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Hiraan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

4.7. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt beklemtoond dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader van het beroep ingediend tegen een beslissing van de commissaris-generaal wordt geen uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------